

Αθωνική

ΙΣΧΙΣ
ΝΗΚΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2005 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 119

Πολιτεία

Πώς μαλώνουν οι άνθρωποι!!!

Παρακολουθούσε κάποτε ο Άγιος Νήφων πώς οι δαίμονες πήγαιναν να βάλουν σέ πειρασμό τούς ανθρώπους, ψιθυρίζοντας στ' αυτιά τους διάφορες πονηρίες. Αυτοί όμως, έχοντας τόν νοῦ σκορπισμένο στις βιοτικές μέριμνες, δέν καταλάβαιναν τή δαιμονική ἐνέργεια. Δέχονταν, λοιπόν, τίς κακές σκέψεις καί τίς μελετοῦσαν σάν νά ἦταν δικές τους. Ἔτσι, ἄλλοι ἐξάπτονταν σέ ὀργή, ἄλλοι σέ συκοφαντίες ἢ κατακρίσεις καί ἄλλοι σέ καυγάδες, διαμάχες καί μνησικακίες.

Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Νήφων, πού τά παρατηροῦσε ὅλα αὐτά, μονολογοῦσε θλιμμένος:

- Ἄχ, τούς κακούργους! Ἐγίναν κύριοι καί διατάζουν τούς ανθρώπους. Κι αὐτοί, νομίζοντας ὅτι ὅλα προέρχονται ἀπό τήν φρόνησί τους, γρήγορα - γρήγορα ἐκτελοῦν ἀδιάκριτα ὅλες τίς ἐντολές τῶν δαιμόνων. Γι' αὐτό πρέπει πάντοτε νά ἐξετάζουμε καλά τούς λογισμούς καί ἐπειτα νά προβαίνουμε σέ ἐνέργειες.

Κάποια μέρα, περνώντας ἀπό ἕνα χωράφι, εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νά δουλεύει. Σέ μιά στιγμή τόν πλησίασε ἕνας μαῦρος, ἐσκυψε στό αὐτί του καί ἐπί πολλή ὥρα κάτι τοῦ ψιθύριζε. Πιο πέρα δούλευε ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Ξαφνικά ὁ πρῶτος ἐργάτης παράτησε τήν δουλειά του, ἔτρεξε ἀπειλητικά πρὸς τόν συνάδελφό του καί ἄρχισε νά τόν βρίζει. Τότε ἕνας ἄλλος μαῦρος πλησίασε τόν δεύτερο ἐργάτη καί κάτι ἄρχισε νά τοῦ ψιθυρίζει στό αὐτί, παρακινώντας τον σέ καυγᾶ. Ἔτσι, καθώς τό ἕνα δαιμόνιο ἔλεγε στό αὐτί τοῦ ὑβριστῆ τήν ὕβρι, τό ἴδιο ἔκανε καί τό ἄλλο στόν δεύτερο, γιατί καί σ' αὐτόν δαιμόνιο ἦταν πού τόν παρακινούσε ν' ἀντεπιτεθῆ.

Παρακολουθώντας αὐτό τό περιστατικό, ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος, ὁ Ἅγιος Νήφων ταραχθῆκε καί εἶπε:

- ὦ, τούς ἀπατεῶνες καί σαπρούς δαίμονες! Κοίτα πώς σπέρνουν τήν ἐχθρα ἀνάμεσα στους ἄνθρωπους. Κι αὐτοί οἱ ἀνόητοι, χωρίς χρονοτριβή, κάνουν ὅ,τι τούς λένε.

Ἅγιος Νήφων

ΓΕΡόντων

✘ Ὅπως ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ τά πάντα ἀξιοποιεῖ γιά τό καλό, ἔτσι κι ἐμεῖς, τά πλάσματά Του, θά πρέπει ὅλα γιά τό καλό νά τά ἀξιοποιῶμε, γιά νά ὠφελούμεθα καί νά ὠφελούμε.

✘ Ἡ καταστροφή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅταν ἔχει τά ὑλικά ἀγαθὰ "ἐπ' ἀφθονία". Τότε δύσκολα αἰ-

σθάνεται τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί τίς εὐεργεσίες. Θέλεις νά παρασύρης μακριά ἀπό τόν Θεό κάποιον; Δώστου ἀφθονα τά ὑλικά.

† Γέρων Παῖσιος

✘ Ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ζεῖ, πρέπει πάντοτε νά ἀγωνίζεται. Καί ὁ πρῶτος ἀγώνας εἶναι νά νικήσῃ τόν ἑαυτό του.

✘ Ὅταν ὁ ἄνθρωπος νικήσῃ τόν ἑαυτό του, εἶναι ὁ μεγαλύτερος μεγαλομάρτυρας καί τροπαιοφόρος καί νικηφόρος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

✘ Ὅση εὐλάβεια ἔχετε, ὅση αὐταπάρνησι ἔχετε, ὅση πίστι ἔχετε εἰς τόν Γέροντά σας, τόσο καί περισσότερο λαμβάνετε.

† Γέρων Ἐφραίμ

✘ Ὅταν κοινωνᾶμε χρειάζεται τό σῶμα νά εἶναι νηστικό καί νά πηγαίῃ ἡ Θεῖα Κοινωνία στήν βάσι τοῦ σώματος, στό κόκκαλα καί νά τήν δυνάμωσῃ. Νά μή σκεπάζουμε δηλαδή τήν Θεῖα Κοινωνία ἀμέσως μέ φαγητό.

✘ Νά μιλάμε μέ γλυκό καί εὐγενικό τρόπο καί ὄχι μέ τρόπο ἐλεγκτικό καί σάν χωροφύλακες. Πάντα, πρὶν μιλήσουμε γιά κάτι, νά παρακαλοῦμε τόν Κύριο νά μᾶς φωτίσῃ νά ποῦμε κάτι πού πρέπει γιά τήν περίπτωσι.

† Γέρων Σίμων

✘ Γιά τήν ἀντιμετώπισι τῶν πειρασμῶν χρειάζεται προσοχή. Ὅταν κάποιος ρίξει στό σκυλί μιά πέτρα, πολλές φορές τό σκυλί, ἀντί νά χυθῆ σ' αὐτόν πού τήν ἔρριξε, ὀρμάει καί δαγκώνει τήν πέτρα. Ἔτσι κάνουμε κι ἐμεῖς. Βάζει ὁ πειρασμός κάποιον ἄλλον νά μᾶς πειράξῃ, εἴτε μέ λόγια, εἴτε μέ ἔργα, κι ἐμεῖς, ἀντί νά τά βάζουμε μ' ἐκείνον πού ἔρριξε τήν πέτρα αὐτή, δηλαδή τόν πειρασμό, δαγκώνουμε τήν πέτρα, δηλαδή τόν συνάνθρωπό μας, πού χρησιμοποίησε ὁ μισόκαλος.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

Οκτακόσια μέτρα προτού φθάσουμε στο Μοναστήρι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, στην Κύμη, βρίσκεται ένα εκκλησάκι αφιερωμένο στους Ταξιάρχες. Τήν παραμονή της γιορτής των Ταξιαρχών, τό 1943, τήν εποχή πού "όλα τά 'σκιαζε ή φοβέρα καί τά πλάκωνε ή σκλαβιά" κάτω από τήν μπότα του κατακτητή, μέσα στίς τρομερές δυσκολίες πού έφερνε μαζί της ή Κατοχή καί τά βάσανα πού συνέθλιβαν τούς ανθρώπους καί τήν πείνα πού τούς θέριζε άδυσώπητα, ένα συγκλονιστικό θαύμα έγινε στην 'ερά Μονή.

Στό Μοναστήρι βρισκόταν τότε καί ή άείμνηστη Μοσχούλα. Τήν Μοσχούλα τήν είχε ζητήσει για σύζυγο κάποιος πλούσιος Έλληνοαμερικανός, αλλά αυτή δέν δέχθηκε. "Ηθελε ν' αφιερωθή στον Κύριο ως Μοναχή. 'Επειδή τά πράγματα δέν τό επέτρεπαν εκείνο τόν καιρό, έμενε νά διακονή στό έργο του Πατρός Σίμωνος στό Μοναστήρι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Δέν έζησε όμως πολύ. Πρίν πεθάνει ζήτησε νά τήν ντύσουν Μοναχή. "Ας είναι αιωνία ή μνήμη της! Στή Μονή είχε αναλάβει τή φροντίδα της κουζίνας.

Τήν παραμονή λοιπόν, των Ταξιαρχών άκουγε ο Παπα-Σίμων μεγάλη όχλαγωγία καί ρώτησε τή Μοσχούλα, τί θόρυβος ήταν αυτός. 'Εκείνη τόν πληροφόρησε πώς είχε έρθει κόσμος πολός για τήν άγρυπνία των Ταξιαρχών. 'Ο κόσμος τότε πεινούσε καί κατέφευγε στον Θεό καί Του ζητούσαν νά τούς έλεήσει καί νά τούς άπαλ-

τόν Κύριο νά λυπηθή τά πλάσματά Του καί νά μήν τά έγκαταλείψη, αλλά, όπως επισκέφθηκε κάποτε τόν πεινασμένο λαό Του στην έρημο καί τόν έθρεψε μέ τό μάννα, έτσι κι εδώ νά μήν αφήση νά φύγουν νηστικά τά παιδιά Του, πού ήρθαν, παρά τήν πείνα καί τήν δυστυχία τους, νά προσευχη-

θοούν στό ναό Του καί νά τιμήσουν τούς Ταξιάρχες Του. Είπε καί άλλα πού μόνον ο Κύριος τά γνωρίζει. Κι 'Εκείνος, όπως

έδειξαν τά πράγματα, δέχθηκε μέ αγάπη καί εύσπλαγχνία για τά πλάσματά Του τήν προσευχή πού του άπηύθυνε ο καλός ποιμένας Του, ο Παπα-Σίμων. Καί τό θαύμα έγινε!

"Πάτερ Σίμων! Πάτερ Σίμων!". Φώναξε κάποιος μέ όλη του τή δύναμι. 'Ο Παπα-Σίμων βγήκε από τό Ναό, όπου βρισκόταν, καί ρώτησε τί συμβαίνει. Καί τό παιδί πού φώναζε του διηγήθηκε τό

θαύμα, πού είχε συντελεσθή.

- Μόλις καθάρισαν τά κρεμμύδια μέσα στό μαγειρείο, νά σου ένας λαγός, μεγάλος σαν ένα άρνί, νά κατεβαίνει από τό βουνό. 'Ερχόταν μόνος του στό μαγειρείο, εκεί πού καθάριζαν τά κρεμμύδια. 'Εμείς, πού τόν είδαμε, κάναμε στην άκρη, άλλος από εδώ καί άλλος από εκεί, για νά τόν στριμώξουμε νά μπή μέσα, αλλά αυτός μπήκε από μόνος του. Καί τώρα τόν έχουμε κλεισμένο μέσα.

'Ο Παπα-Σίμων έδωσε γρήγορα έντολή στη Μοσχούλα νά σφάξουν τόν λαγό καί νά τόν κόψουν σε μικρά-μικρά κομματάκια καί νά τόν βράσουν σε τρία καζάνια, ώστε τό πρωί, τελειώνοντας ή Θεία Λειτουργία, νά καθίση ο κόσμος νά φάη.

2 Θαύματα

στην

1. Μονή

της

Μεταμορφώσεως

λάξη από τή μαστιγα της πείνας καί των τρομερών στερήσεων. 'Ο Γέροντας ρώτησε τή Μοσχούλα, τί υπήρχε στην αποθήκη από τρόφιμα. 'Εκείνη του άπάντησε πώς τό μόνο, πού είχαν, ήταν ένα τσουβάλι ξερά κρεμμύδια.

- Φώναξε γρήγορα καί τούς άλλους καί καθάρισε τα όλα. 'Ο Θεός δέν θά αφήση τά πλάσματά Του, είπε ο Παπα-Σίμων καί κατευθύνθηκε προς τήν 'Εκκλησία.

'Εκεί μέ θερμά δάκρυα παρακάλεσε ο Γέροντας

Πραγματικά, τό πρωί, όλοι οί προσκυνητές, ένας-ένας περνούσαν καί έπαιρναν τό πιάτο τους. Μάλιστα έπαιρναν καί δεύτερο πιάτο. 'Αφού έφαγαν καί χόρτασαν όλοι καί έμαθαν πώς έγινε καί είχαν κρέας, έμειναν όλοι έκθαμβοι καί έλεγαν, φεύγοντας, μεταξύ τους: *"Με ένα λαγό έφαγαν καί χόρτασαν πέντε χιλιάδες άνθρωποι καί περισσεψε καί ενάμισυ καζάνι!"*. 'Εκαναν μέ τόν τρόπο αυτό ύπαινιγμό για τό θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων ανθρώπων, πού τούς έθρεψε θαυ-

ματουργικά ό Κύριος στήν έρημο.

Αυτό ήταν τό πρώτο θαύμα πού έκανε ό Κύριος διά μέσου του Πατρός Σίμωνος.

’Αλλο ένα απόγευμα είχαν πάει πάλι εκατοντάδες άνθρωποι στό Μοναστήρι γιά άγρυπνία μέ τήν έλπίδα πώς ίσως υπήρχε και δυνατότητα νά φάνε κάτι, γιατί ή πείνα θέριζε τόν κόσμο. ’Ο Παπα-Σίμων ρώτησε τή Μοσχούλα τί θά είχαν νά προσφέρουν στόν κόσμο μετά τήν άγρυπνία.

- Τίποτα δέν έχουμε αυτή τή φορά, απάντησε ή Μοσχούλα. ’Έχουμε μιά χούφτα ρεβίθια σ’ ένα σακκουλάκι και μιά χούφτα μπληγούρι σέ ένα άλλο.

- ’Ακουσε τί θά κάνης, τής είπε ό Παπα-Σίμων. Θά βάλης στή φωτιά τά δύο μεγάλα καζάνια και θά τά γεμίσης ως τή μέση νερό. Μόλις δής νά κοχλάζη τό νερό, πάρε τό μπληγούρι και ρίξ’ το στό ένα καζάνι και πάρε τά ρεβίθια και ρίξ’ τα στό άλλο καζάνι, γιά νά κάνουμε φαγητό και νά φάη ό κόσμος.

’Ακούγοντάς τα αυτά ή Μοσχούλα σταυροκοπήθηκε και άναφώνησε:

- Μνήσθητί μου, Κύριε! ’Ο Παπα-Σίμων από τήν πολλή του αγάπη δέν ξέρει τί λέει αυτή τή στιγμή. Πώς είναι δυνατόν μέ μιά χούφτα νά γίνη φαγητό σ’ ένα τεράστιο καζάνι; Μιά χούφτα ούτε δύο πιάτα δέν κάνει, Πάτερ Σίμων.

’Ο Παπα-Σίμων τήν ήλεγξε αυστηρά και τής είπε:

- Κάνε, παιδί μου, ύπακοή. Κάνε ό,τι σου λέω και άσε τίς κουβέντες.

’Η Μοσχούλα φοβήθηκε βλέποντας τόσο αυστηρό και στενοχωρημένο τόν Γέροντα και δέχθηκε νά κάνη ό,τι τής έλεγε.

’Όταν είδε νά βράζη τό νερό, έρριξε μιά χούφτα ρεβίθια στό ένα καζάνι και μιά χούφτα μπληγούρι στό άλλο μουρμουρίζοντας: “’Αν είναι δυνατόν μέσα σέ τόση ποσότητα νερού νά γίνη φαγητό!”. Και άπομακρύνθηκε γιά νά κάνη κάτι άλλο.

’Επειτα από λίγο πήγε νά δη τά καζάνια. Και τί νά δη! Είχαν γεμίσει και τά δύο μέ φαί και ξεχειλίζουν! ’Η Μοσχούλα γιά μιά στιγμή τά έχασε. Συνήλθε όμως γρήγορα και άρχισε νά φωνάζη όλους όσοι τή βοηθοῦσαν στό μαγειρείο.

- Τρέξτε γρήγορα! Θά μās χυθη τό φαγητό! Φέρτε γρήγορα κατσαρόλες, τασιά, ό,τι άλλο έχουμε. Θά μās χυθη τό φαγητό!

Πραγματικά έτρεξαν όλοι άμέσως, έφεραν τά άδεια δοχεία πού είχαν και τά γέμισαν όλα.

’Η Μοσχούλα, μετά τό θαύμα, έτρεξε νά βρη τόν Παπα-Σίμωνα γιά νά του ζητήσει συγγνώμη γιά τήν όλιγοπιστία της. Και ύποσχέθηκε πώς στό έξης θά ήταν προσεκτικότερη και θά υπάκουε σέ ό,τι θά τής έλεγε ό Γέροντας.

Τό πρωί, μετά τήν άγρυπνία, έφαγαν όλοι όσοι είχαν πάρει μέρος σ’ αυτήν και ήταν χιλιάδες λαός! Και οι Πατέρες τής Μονής είχαν γιά άρκετές μέρες πλούσια και χορταστική τροφή!...

“’Ιερομόναχος Σίμων ’Αρβανίτης” - Ζωσιμά Μοναχού

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

’Ωφέλιμη Διδασκαλία

’Ο ’Όσιος Παχώμιος είχε συνήθεια, μία ή και περισσότερες φορές τήν έβδομάδα, νά συγκεντρώνη τούς Μοναχούς του Κοινοβίου του και νά τούς διδάσκη τόν λόγο του Θεού.

Κάποτε, αντί νά διδάξη ό ίδιος, πρόσταξε τόν Θεόδωρο, νέο άκόμη στήν ήλικία κι άρχάριο στή μοναχική ζωή, νά μιλήση στους άδελφούς. ’Ηθελε μ’ αυτό νά δοκιμάση τήν ύπακοή του.

’Ο καλός ύποτακτικός, χωρίς αντίρρησης και ταπεινολογίες, έκανε ευθύς τήν προσταγή του ’Ηγουμένου του. Σηκώθηκε κι άρχισε νά διδάσκη τόν θείο λόγο. Αυτό όμως δέν καλοφάνηκε στους γεροντότερους. Θύμωσαν και, αφήνοντας επίδεικτικά τή συγκέντρωση, έφυγαν γιά τά κελλιά τους.

Σάν τελείωσε ή διδασκαλία, ό ’Όσιος Παχώμιος τούς κάλεσε νά παρουσιασθούν μπροστά του.

- Γιατί φύγατε από τή σύναξη; τούς ρώτησε αυστηρά.

- Τί ήθελες νά κάνωμε, ’Αββά, άποκρίθηκαν μέ αγανάκτηση εκείνοι, άφου έβαλες ένα παιδί νά διδάξη τούς γέρους;

’Ο ’Όσιος Παχώμιος αναστέναξε βαθεία και δάκρυα άνέβηκαν στά μάτια του.

- Καλά λένε πώς ή ύπερηφάνεια είναι ρίζα όλων των κακών και γκρεμίζει όλα τά καλά πού χτίζει ό ταλαίπωρος άνθρωπος μέ τόσους κόπους. Φεύγοντας από τή σύναξη δέν καταφρονήσατε, άθλιοι, τόν Θεόδωρο, αλλά τό πνεύμα τό ’Αγιον, πού ώμιλούσε δι’ αυτού. Δέν είδατε έμένα, τόν πνευματικός σας Πατέρα και διδάσκαλο, μέ πόση προσοχή παρακολουθοῦσα; Και σās βεβαιώνω πώς πιό ώφέλιμη διδασκαλία δέν είχα άκούσει μέχρι σήμερα.

Λέγοντας αυτά τούς έδωσε αυστηρό επίτιμο γιά νά συντριψη τόν εγωισμό τους.

ΧΑΡΑ για τόν ΘΑΝΑΤΟ

Τό 1953, πού έγινε μεγάλος σεισμός στά Έπτάνησα, όλοι σχεδόν οι Μοναχοί πού βρίσκονταν τότε στό Μοναστήρι του Άγιου Παύλου ήταν έπτανήσιοι, όπως και ό Παπα-Άνδρέας, ό όποιος καταγόταν από την Κεφαλλονιά.

Ο Παπα-Άνδρέας πήγε τότε στην πατρίδα του και βρήκε μόνον τόν γέρο πατέρα του στην ζωή, σέ πολύ μεγάλη ηλικία, έκατό περίπου χρόνων, τόν πήρε -μέ την θέλησί του βέβαια-, τόν έφερε στό Μοναστήρι του και ύστερα από ένα χρόνο δοκιμής, κατά την τάξι, τόν έκειρε Μοναχό.

Ετσι από Γρηγόρης, πού ήταν τό πρώτο του όνομα, τόν ώνόμασε Συμεών Μοναχό κι έγινε Άγιοπαυλίτης αδελφός. Μετά από λίγο καιρό, ό αδελφός Συμεών άρρώστησε και οι Πατέρες, γιά νά έξυπηρετηται καλύτερα, έπειδή ήταν πολύ γέρος, τόν μετέφεραν στό νοσοκομείο της Μονής.

Εκει πήγαινε συχνά και τό παιδί του, ό Παπα-Άνδρέας, και τούδινε θάρρος και κουράγιο. Μιά μέρα, έπειδή είδε ότι βάραινε και πλησίαζε στό πρόθυρα του θανάτου, τόν ρώτησε:

- Πάτερ Συμεών, τί κατάλαβες στά έκατό χρόνια πού έζησες; Θυμάσαι κανένα καλό από την ζωή σου; Και πώς αισθάνεσαι τώρα πού πλησιάζει ή ώρα νά πεθάνης και νά φύγης από την ζωή αυτή;

Ο πατέρας του, Συμεών Μοναχός, άπάντησε μέ τή χαρά ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του:

- Άγαπητό μου παιδί, Παπα-Άνδρέα, άπ' όλη την ζωή μου, πού έζησα στόν κόσμο τούτο, τίποτα και

κανένα καλό δέν θυμάμαι. Τό μόνο καλό, πού πολύ τό χάρηκα και τό εύχαριστήθηκα είναι πού μέ αξίωσε ό Θεός νά γίνω Μοναχός, ύστερα από την μίζερη και θλιμμένη ζωή, πού έζησα στά έκατό μου χρόνια. Και τώρα, παιδί μου, πού κατάλαβα πώς ήρθε ή ώρα νά φύγω όριστικά από τόν κόσμο τούτο, αισθάνομαι μέσα μου χαρά μεγάλη και μιά φλόγα νά μου θερμαίνει τά σωθικά, και ένα φώς μεγάλο φωτίζει τό μυαλό μου και μέ βιάζει νά λέω ακατάπαυστα την ευχή πού μουμαθες νά λέω, τό "Κύριε, Ίησου Χριστέ, Γιέ του Θεού, έλέησόν με" και θέλω τό γρηγορώτερο νά φύγω από την ζωή αυτή, διότι μου φαίνεται πώς θά πάω σέ ένα πολύ μεγάλο πανηγύρι. Η χαρά μου δέν λέγεται, δέν μπορώ νά την παραστήσω μέ λόγια, πώς νά σου την περιγράψω; Αισθάνομαι σάν νά πηγαίνω σέ γάμο κάποιου μεγάλου και πλούσιου βασιλιά.

Μέ τά λόγια αυτά και άφου ό Παπα-Άνδρέας τόν κοινώνησε, παρέδωσε τό πνεύμα του, μέ ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του την Χάρι του Κυρίου.

Στόν άγιοπαυλίτη αυτόν αδελφό Συμεών πληρώθηκε τό ρητό πού λέγει ό προφήτης Δαυίδ στό ψαλτήρι: "Πότε ήξω και όφθήσομαι τῷ προσώπῳ του Θεού" (Ψαλμ. ΜΑ' 3).

Ολοι οι Άγιοι, εκείνο πού έμεις θεωρούμε φοβερό και τρομερό, τόν θάνατο, αυτοί μέ χαρά τόν περιμένουν νά τους έλευθερώση από την ψεύτικη αυτή ζωή, γιά νά μεταβούν στην άλλη, πού είναι αιώνια και νά ζήσουν γιά πάντα κοντά στόν Θεό.

Αθωνική

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

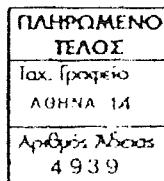
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησου Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ